

1. DE JAARMARKT

Het was een vredige tijd. De grote Drakenoorlogen lagen al enkele generaties in het verleden.

De Raad der Wijzen kwam nog maar één keer per jaar samen, en zelfs dat was een formaliteit geworden.

Er heerste vrede en een zekere welvaart in de graafschappen. De herfst liep op zijn einde, maar de zon deed nog haar best om warmte te geven. De najaarsmarkt bracht dan ook veel volk op de been. De markt stond vol met kramen van boeren en handelaars die hun koopwaar aanprezen: verse groenten en fruit, gerookte hespen en worsten, kruiden en ingemaakte olijven, honing en ahornsiroop. Er waren ook kazen in verschillende vormen, geuren en kleuren, grote gele karrenwielen, kleine blauw geaderde kaasjes met een scherpe smaak en zachte roomwitte geitenkaas in aardewerken kommen.

De oogst was goed geweest. Iedereen was tevreden.

Gerald, de Magiër van het graafschap Wijbeek, had zich, tegen zijn gewoonte in, in de menigte begeven. Normaal gezien hield hij van rust en schuwde hij grote mensenmenigten, maar hij wilde zijn voorraad kruiden aanvullen voor de winter en de jaarmarkt was daar de uitgelezen gelegenheid voor. Hij was al vroeg op pad gegaan, dat wil zeggen voor zijn doen. Kort na het ontbijt had hij de wandeling naar het dorp aangevat. Dit gaf hem de kans zijn koopwaren uit te kiezen vooraleer het al te druk werd. Zijn status van Magister gaf hem ook bepaalde privileges. Hij kon al zijn boodschappen bij het kasteel van de Graaf laten afleveren en erop vertrouwen dat de betaling door de schatbewaarder van de Graaf geregeld zou worden. Zodoende moest hij niet zelf met de aankopen sleuren, of een boodschappenjongen meenemen die hij constant in de gaten zou moeten houden. Nadat hij alle benodigde kruiden had uitgezocht en opdracht had gegeven ze bij het kasteel af te leveren, besloot hij nog wat rond te kuieren.

In gedachten verzonken liet hij zich meevoeren met de mensenmenigte en na verloop van tijd kwam hij uit op een plein waar een grote toeloop ontstaan was.

Over de hoofden van de menigte heen kon hij een soort koets ontwaren waarvan de zijkant opengeklapt was om op die manier als kraam dienst te doen.

Een opzichtig geklede man stond de menigte toe te spreken.

Hij zag er nog jong uit, niet veel ouder dan een jaar of dertig. Zijn kostuum zou een Graaf niet misstaan hebben. Hij droeg hoge lichtbruine laarzen van sierlijk bewerkt leder en een lange honingkleurige tuniek van fijne wol die bijeengehouden werd door een ceintuur met een gouden gesp. Daarboven droeg hij een zwierige robijnkleurige satijnen mantel die al zijn bewegingen benadrukte.

Om zijn hals hing een gouden ketting bezet met amethisten en op zijn hoofd droeg hij een breedgerande hoed versierd met een gouden band die glinsterde in de herfstzon.

Zijn diepe stem had een fluwelen klank en droeg ver over de hoofden van de samengestroomde menigte heen.

“Komt dit zien! Komt dit zien! Dit elixir, bereid uit zeldzame planten en kruiden, verlost je van al je kwalen en zal je levensduurte aanzienlijk verlengen! Enkel vandaag te verkrijgen. Morgen vertrek ik naar het volgende graafschap. Slechts één zilverstuk per flacon. Enige kans! Niet te missen...”

Zo ging hij nog een tijdje door. Gerald baande zich een weg uit de menigte. Hij had genoeg gehoord.

Weer een kwakzalver die de goedge lovige boeren hun geld afhandig probeerde te maken.

Heel wat boeren hadden na het verkopen van hun oogst nogal wat geld op zak.

Een groot deel daarvan zou verdwijnen in de zakken van de kroegbazen en allicht ook in de buidel van deze man. Een zilverstuk was veel geld, zowat een vierde van wat een gemiddelde oogst opbracht.

Vroeger had hij zich hier druk over gemaakt, misschien zelfs geprobeerd de kwakzalver te ontmaskeren. Door schade en schande had hij geleerd dat dit zinloos was. Toch lukte het hem niet helemaal om zijn ergernis te onderdrukken. Hij merkte dat hij zijn vuisten gebald had en zijn kaken opeengeklemd hield. Hij probeerde zich te ontspannen. Er was niets wat hij kon doen. Maar de charme van de markt was voor hem verdwenen. Hij voelde zich opeens niet meer op zijn plaats tussen al deze opgewekte, zorgeloze mensen. Een koud voorgevoel van naderend

onheil besloop hem. Later zou hij beseffen dat zijn voorgevoel hem niet bedrogen had, maar nu schudde hij de sombere gedachten van zich af en begon aan de wandeling terug naar het kasteel.

Het kasteel lag op een heuvel en keek uit op het dorp in de vallei. Het was een behoorlijke klim. Halverwege bleef hij even staan om van het uitzicht te genieten en op adem te komen. Het brugje waar hij halt hield was één van zijn lievelingsplekjes. Een riviertje, dat hoog in de bergen zijn oorsprong vond, klaterde onder het brugje door en de bomen droegen hun prachtige gouden herfsttooi, overgoten door het warme licht van de laagstaande zon.

Terwijl hij daar stond te mijmeren werd hij opgeschrikt door het geluid van een koets die de heuvel opreed. Het span met vier paarden was al van ver te horen, doordat er aan de halsters kleine koperen belletjes bevestigd waren. Dit was geen marktkramer die goederen kwam leveren. Een bezoeker voor het kasteel? Gerald staarde in de richting van het naderende geluid. De weg slingerde zich in bochten langs de heuvel omhoog en was omzoomd met bomen en struiken die het uitzicht belemmerden. Toch duurde het niet lang vooraleer de paarden, gevolgd door het voertuig, achter de bocht tevoorschijn kwamen. Tot zijn ontsteltenis herkende Gerald de koets. Dat was de kwakzalver die hij daarnet op de jaarmarkt gezien had. Hij voelde opnieuw ergernis opkomen.

Het zou net iets voor de Graaf zijn om zo'n kwakzalver uit te nodigen.

Verbeten wilde hij zijn weg verder zetten. De paardenhoeven hadden echter heel wat zand en stof doen opwaaien. Hoestend en inwendig vloekend moest Gerald wachten tot het meeste stof was gaan liggen. Toen hij eindelijk boven bij het kasteel aankwam zag hij de koets voor de hoofdingang staan.

Hij liep om het kasteel heen om via een zijingang naar zijn vertrekken te gaan. Deze waren gelegen op de begane grond en gaven uit op een tuin waar hij zelf een aantal kruiden kweekte. Daar aangekomen zette hij een kop thee om wat te kalmeren en op adem te komen. Hij had geen zin om die kerel tegen het lijf te lopen, maar hij was wel nieuwsgierig naar wat er gaande was. Hij besloot om naar de keukens te gaan en te melden dat hij het avondeten in zijn vertrekken zou gebruiken. Dat gaf hem tevens de kans om de laatste roddels op te vangen.

Gerald nam met opzet de gangen voor bedienden, zodat hij niet het risico liep gezien te worden. Hij deed dit wel vaker als hij niet gestoord